

WROCŁAWSKÉ KRYSY

PŘEKLAD HONZA VOJTÍŠEK

2026

NAKLADATELSTVÍ
GOLDEN DOG

NEMOCNICE

ROBERT J. SZMIDT

SZCZURY WROCŁAWIA: SZPITAL

Copyright © Robert J. Szmidt, 2019

Published by Agreement with Author

Czech Edition © 2026 Martin Štefko – Golden Dog

Translation © 2026 Honza Vojtišek

Cover Art © 2026 Michal Březina

Graphic Design © 2026 Michal Březina

First Edition

ISBN 978-80-7711-027-3

ISBN 978-80-7711-028-0 (PDF)

ISBN 978-80-7711-029-7 (ePub)

ISBN 978-80-7711-030-3 (MOBI)

VYSVĚTLIVKY ZKRATEK A POJMŮ

Festung Breslau – V březnu 1944 Hitler přikázal, aby se z města Breslau (a dále Vitebska, Gdaňsku, Frankfurtu nad Odrou, Poznaně či dalších měst) vybudovala pevnost (Festung), opevněné místo, které se mělo stát základnou pro další německý protiútok.

KDM (Kościszowska Dzielnica Mieszkaniowa) – Kościszovská obytná čtvrť. Wrocławské sídliště vystavěné v letech 1954–1958 podle projektu Romana Tunikowského. Zabírá budovy u Kościszova náměstí, Świdnické ulice a tehdejší Świerczewského ulice (současná ulice Józefa Piłsudského). Roku 1994 byla KDM zapsána do registru památek.

PKP (Polskie Koleje Państwowe) – Polské státní železnice.

KMPiK (Klub Międzynarodowej Prasy i Książki) – Klub mezinárodního tisku a knihy. Síť obchodů a čítáren prodávajících zahraniční časopisy a knihy. V Polsku působila od 40. let 20. století. Později byl název zákazník zkrácen na MPiK. V roce 1991 během transformace vznikla společnost Empik, jejíž název vychází z této zkratky. Společnost působí dodnes.

Kobra – Teatr Sensacji „Kobra“ (Divadlo vzrušení) – televizní seriál, vysílaný od února 1956 až do roku 1993. Vysílaly se tři druhy Divadla vzrušení – Teatr „Kobra“ obsahoval kriminální příběhy, charakterizoval jej had v titulku; Teatr Sensacji

obsahoval akčnější příběhy zpravidla ze druhé světové války a Teatr Sensacji i Fantastyki „Sfinx“ nabízel fantastické příběhy. Teatr „Kobra“ patřil v 50. a 60. letech k polským nejpopulárnějším televizním programům.

PZPR (Polska Zjednoczona Partia Robotnicza) – Polská sjednocená dělnická strana (komunistická strana).

Roman Bratny (1921–2017) – Vlastním jménem Roman Mularczyk. Polský básník, spisovatel, novinář, filmový scénárista. Za druhé světové války důstojník Armii Krajowej, bojoval ve varšavském povstání, nějakou dobu strávil v zajateckých táborech. Hodně svých knih věnoval válce a poválečným osudům své generace.

SB (Służba Bezpieczeństwa) – Bezpečnostní služba. Obdoba naší StB.

Triumvirát – Neformální, ale faktická vláda tří silných osob nebo frakcí (čelních komunistických vůdců) v Polské lidové republice, které se dělily o moc. Často mimo oficiální struktury, čímž de facto vytvářely trojčlennou vládu. Nejčastěji k tomu docházelo po Stalinově smrti nebo v různých obdobích tzv. „studené války“.

1

*Pátek, 9. srpna 1963, 20:27
Státní klinická nemocnice č. 2 lékařské akademie ve Wrocławu
Psychiatrická klinika, Kraszewského ulice 25*

„Jsi si tím jistá?“

Doktor Zadrozny se prudce zastavil několik kroků před širokými plechem pobitými dveřmi a podezíravě se ohlédl za sebe do suterénní chodby osvětlené několika holými žárovkami, jako by chtěl zkontrolovat, zda za nimi někdo nejde.

„Ano, Piotrusi,“ vyhekla chlípně Żaneta přímo do jeho ucha. „Jsem si tím jistá. Absolutně.“

Minula stále nerozhodnutého lékaře, otřela se oblým bokem o jeho nohu, smyslně, ale zároveň silně, jako by měl co do činění s velkou nadržanou kočkou. Dlaní pohladila naškrobený nemocniční plášť od švu na rameni přes kapsičku, kde sídlilo chromované plnicí pero, nejnovější dárek od manželky, až po knoflíkovou díрку, do níž milenčin prst zajel jako háček do pusy ulovené ryby. Zadrozny se nechal odtáhnout ke dveřím, ač trhnutí nebylo vůbec silné.

Nevzpíral se, protože moc dobře věděl, že jej čekají chvíle, na které dlouho nezapomene – a pokud jde o sex, viděl a dělal takové věci, o jakých jiní muži, dokonce i ti vybavení opravdu bohatou představivostí mohli jen snít.

Od začátku studií měl Piotr více dívek a žen, než si mohl pamatovat, včetně několika opravdu výjimečných... exemplářů – ano, exemplářů, protože pro něj nebyly ničím víc než jen loveckými trofejemi.

Štíhlý, hezký, přiměřeně vysoký, s tmavými dozadu sčesanými vlasy a tváří válečníka, kterou zdobila pečlivě zastřižená bradka, vypadal jako princ z pohádky anebo rytíř na bílém koni. K tomu měl vybrané chování, a co bylo nejdůležitější, byl ve městě uznávaným lékařem – v tomhle šedém světě někým opravdu významným a bohatým. Peníze, styl a žádné zábrany mu umožňovaly dostat každou, kterou si zamlul. Po tuctech sváděl nadpozemské krásy, zbavoval cti největší světice – jednou dokonce defloroval neobyčejně krásnou jepťišku – ze všech těch paniček však nejvíc miloval ty zvrhlé, ke všemu připravené nymfomanky, přesně jako žena, která ho právě vtahovala do místnosti sloužící jako nemocniční márnice, kde – dá-li bůh – spolu prožijí tu největší z jejich perverzních tužeb.

Smál se, když mu během jedné z předchozích tajných schůzek – jako lékař porušil snad všechny etické, morální i profesní zásady, když měl divoký sex s jemu svěřenou pacientkou – řekla, že její nejskrytější touhou je souložit na mrtvole někoho, kdo je čerstvě mrtvý. Toužila prožít orgasmus na těle, které ještě nestihlo vychladnout.

Nebyl by to on, kdyby se nezeptal: „Proč? Kde se vzala zrovna taková neobvyklá touha?“

Odpověděla upřímně, zatímco mu hleděla přímo do očí: „Prostě tak.“

Mnohokrát se pak nad tím zamýšlel, ale ani se svými rozvinutými profesními zkušenostmi a znalostmi nebyl schopen dojít k podstatě. Bylo mu to však jedno. Tím, že plnil Žanetiny netuctové choutky, se alespoň na chvíli vytrhoval z nudného rytmu ostatních románek. Žaneta Kręt byla tak nespoutaná nymfomanka, že její matka, hluboce věřící žena, se rozhodla umístit tuto senzualistku do uzavřeného psychiatrického ústavu v naději, že moderní medicína zvládne pokořit to, čeho nedokázali dosáhnout dokonce ani kněží. Jen týden předtím totiž na popud faráře nechala Žanetu podstoupit exorcismus, který samozřejmě nic nedokázal.

Kręt neokouzila Piotra krásou, i když ji dlouhé tmavé vlasy a smyslná postava stavěly do čelní desítky dosavadních

úlovků. Nešlo dokonce ani o přímo démonickou živelnost a nevyčerpatelnou ochotu – tyto věci přece charakterizovaly každou nymfomanku, s níž se doposud setkal. Dal se strhnout Žanetinou fantazií – divokou, ničím nebrzděnou, bez odporu překračující každé tabu. Společně s tím ostatním.

Během jara a prvních měsíců léta procvičili celou Kámasútru, dělali i věci, na které dávno zapomenutí autoři nejdokonalejší příručky lásky ani nepomysleli. K finálnímu naplnění jejich svazku zbývalo pouze...

Museli na ten okamžik čekat dlouho. V psychiatrické klinice zřídka docházelo k úmrtím a ani celé jedno křídlo zabírající neurologické oddělení nepatřilo k místům, kde lidé padali jako mouchy. Díky tomu malinká nemocniční márnice měsíce zela prázdnotou. Toho dne se však na ně usmálo štěstí – dá-li se to tak říct o zdařilém sebevražedném pokusu nešťastníka přivezeného doslova před pěti minutami, zachumlaného v kaftanu, dokola blouznícího o lidech vstávajících z mrtvých, které nejde zabít, a o božím trestu, který během několika nejbližších dní tento svět promění v devátý kruh pekla.

Během poslouchání šilencova blábolení se Zadrožny začal vážně zamýšlet, zda podobných případů teď nebude víc. Karanténa, která byla před nějakou dobou na město uvalena, drby, šířené dnem i nocí čím dál početnějším okruhem panikářů, odhalování symptomů nemoci u nejbližších za neustálého napětí a strachu, to všechno se muselo nějak odrazit na psychickém zdraví obyvatel Wrocławu.

Je div, že špitál ještě nepraská ve švech, pomyslel si, když sledoval, jak se za nimi se zavírají dveře márnice.

Žaneta zručným pohybem zasunula petlici. Ve sklepení kliniky, od podlahy až ke stropu vykachlíčkováném, bylo mnohem chladněji než venku. Pot pokrývající jejich nejen vedrem rozpálená těla okamžitě zledovatěl, což oba rozechvělo, tento pocit však rychle ustoupil – přinejmenším v případě Zadrožného.

Krč se opřela o pitevní stůl stojící uprostřed místnosti, na němž pod prostěradlem bělejší než sníh spočívalo sebevrahovo tělo. Ten idiot se vytrhl sanitářům, když se ho pokoušeli

odvést ze sanitky do budovy. S rukama spoutanýma za zády se předkloněný rozběhl a narazil hlavou do zdi, přičemž si roztříštil lebku.

Piotr, který dohlížel na jeho přijetí a nechtěl v nemocnici vyvolat paniku, přikázal uložit umírajícího na nosítka a přenést přímo do márnice. Osvícení jej pohltilo v okamžiku, kdy tiše skuhrající sanitáři mizeli uvnitř budovy. Uvědomil si, že mu osud konečně seslal příležitost, na kterou tak dlouho čekal, a tak neztrácel ani vteřinu, rozběhl se do druhého patra, aby odvedl Žanetu z uzavřeného oddělení. Bral ji na „individuální terapii“ tak často a v tak různých denních dobách, že službukonající zdravotní sestry tomu přestaly věnovat pozornost. Zajímalo je jen jedno: aby tento fakt zapsal do záznamu.

Žaneta byla uchválena, jakmile zaslechla, kam a proč jdou. Když scházeli do suterénu ze všech stran mřížemi uzavřeným schodištěm, dýchala mu na krk tak silně, až by si vsadil na to, že dosáhla prvního orgasmu už jen při myšlence na návštěvu márnice.

Teď se zdála přímo, a možná ještě mnohem víc, vzrušená. Nakláněla se nad mrtvolou, která ještě nevychladla. Chvějící se rukou nadzvedla cíp tuhého naškrobeného prostěradla. Ve světle jediné žárovky, která teď osvětlovala místnost, pohlédla do tváře mrtvého muže; protáhlé a ztuhlé v grimase plné bolesti, ale přesto připomínající Piotrův obličej. Tělo muže ležícího na kovovém katafalku bylo neobyčejně bledé, i když ještě nenabralo charakteristickou mrtvolně šedou barvu.

„Kouzelné,“ pronesla Žaneta a otočila se k Zadrožnému stojícímu za jejími zády a zrovna si rozepínajícímu kalhoty.

Odhodila nemocniční košili, pod níž samozřejmě nenosila spodní prádlo, a znovu se naklonila nad stůl, trupem visela těsně nad bílou plachtou zakrytým tělem sebevrahovým. Zasykla a pak se zachvěla, když v sobě ucítila milence. Její zduřelé bradavky rejdlily po hustém plátnu mrtvolu zakrývajícího prostěradla při každém prudkém přírazu, s nímž do ní Piotr vstupoval. Zavřela oči, napojila se na nepředstavitelnou rozkoš poskytující jí ne jeden, ale celou sérii orgasmů, splnění na první pohled nedosažitelného snu, a když je znovu otevřela...

„Ježíši Nazaretský!“

Odskočila od stolu, vrazila do zaskočeného Piotra, který neznal důvod tak prudké reakce, s kalhotami spuštěnými ke kotníkům nedokázal udržet rovnováhu a rozplácl se na kachlové podlaze.

„Zešilelas...?!“ zavrčel vztekle, ale zmlkl v půli slova, když viděl, že nahá Žaneta stojí jako paralyzovaná sotva krok od stolu, na němž se obvykle prováděly pitvy, a v němém děsu hledí na mrtvolu. „Co se stalo?“ zeptal se mnohem klidnějším tónem. Zvedal se z podlahy a natahoval si ve spěchu kalhoty, což mu šlo lehčeji, než soudil, protože kouzlo okamžiku vyprchalo.

„On... On...“ mumlala roztřesená Žaneta. „On otevřel oči!“ dokázala nakonec vyhrknout, přiskočila k Zadrožnému zapínajícímu si opasek a pevně se k němu přitulila. „Ten mrtvolák se na mě podíval!“

Sebevrah ožil? Nemožné.

Piotr ho bedlivě prohlédl. Člověk s takovým úrazem hlavy neměl právo přežít až do tohoto okamžiku. Musel zemřít na nosítkách, než ho sem donesli, možná o chvíli později, ale mrtví, jak známo, neotvírají oči. Zadrožny se však zachvěl, když si připomněl sebevrahovo mumlání o zmrtvýchvstálých.

Odsunul od sebe vyděšenou milenku, aby přešel ke stolu. Mladý muž měl otevřené oči, zrovna pohnul víčky při dalším mrknutí.

„No do prdele práce!“ vyhrkl Zadrožny, když poznal tu tvář. „Nepřejte si mě, Cieniawski, vy si mě fakt nepřejte! Vstaň, ty sráči, okamžitě!“

Jedním pohybem strhl prostěradlo, čímž odhalil ne svěrací kazajku, ale seprané nemocniční pyžamo. Zasmál by se nahlas, kdyby nebyl tak našťvaný pokaženou schůzkou, kterou si asi – no, spíš určitě – nikdy nezopakuje.

„Kdo to je?“ vypískla stále vystrašená Žaneta a nespouštěla pohled z pomalu se zvedajícího muže.

„Vážený pán Mateusz Cieniawski ve vlastní, ještě ne nahnílé, ale už páchnoucí osobě. Naše veleslavná chodící mrtvola...“ Piotr chytil otálejícího pacienta za límec a rychlým šklubnutím ho okamžitě postavil na nohy.

„On nežije?“ vyvalila Kręť oči.

„Ano, a ne,“ odpověděl její otázkou pobavený Zadrožny.

„Co?!“

„Ten bídák trpí Cotardovým syndromem,“ vysvětlil našťvaný Zadrožny, ale než stihl větu dokončit, došlo mu, že stále nahá milenka nevystudovala psychiatrii, takže nemá vzdělání, které by jí umožnilo pochopit, o čem mluví. Rychle tedy dodal: „Je přesvědčený, že zemřel, proto nejí, nemyje se a jen co se mu podaří utéct z oddělení, tak pořád leze sem.“

Cieniawski stál nehybně, žádným viditelným způsobem nereagoval na nahou a nepochybně krásnou ženu, která stála přímo před ním a chlípně se usmívala.

„Chodící mrtvola...“ zalapala po dechu a zahleděla se do výrazu zbavené, i když ne škaredé tváře nemocného. „To by mohlo...“

„Ne!“ Zadrožny, tušící, o co jde, odtáhl nehybného Mateusze ke dveřím. „A ty se obleč a počkej na mě tady. Vrátím se za pár minut,“ vyhrkl, zatímco se přes rameno ohlížel na... teď již bývalou milenku.

Nebylo to rozhodnutí přijaté pod vlivem okamžiku, plánoval to už nějakou dobu. Perverzní hrátky měly být kulminačním bodem jejich vztahu, po nich by zůstala už jen rutina, které se snažil vyhýbat; další, ničím se nelišící schůzky, úmorné opakování těch samých sexuálních rituálů a křečovitých rozhovorů, žádná odhalení, žádné změny... V tomhle ohledu se Piotr v ničem nelišil od tuctů svedených nymfomanek: ve vztazích hledal výlučně nové zkušenosti a zajímavější dojmy. Byl si jistý, že po něm nebude Žaneta smutnit ani po něm zoufale toužit – i jí od samého začátku záleželo hlavně na uspokojení nemalých, a proč to skrývat, perverzních tužeb – postačí pošeptat slůvko jakémukoliv z mladších sanitářů a bude po křiku, anebo ještě lépe, změni medikaci na ty správné prášky, které ji otupí a paralyzují na dlouhé měsíce. Postačí jeden záznam do zdravotní karty a doktor Zadrožny jako mávnutím kouzelné hůlky získá svobodu k dalším románekům.

Jen škoda, že nám ten pomatený parchant pokazil dlouho očekávanou schůzku, připravil nás o pocity a prožitky, které bude jen velmi těžké zopakovat, pomyslel si hořce.

Táhl nohama automaticky pohybujiícího Cieniawského sklepní chodbou, pak jej po schodech vytáhl do přízemí, tam ale nezahnuli vpravo do haly, ale v opačném směru, k ošetřovně. Piotr silně zatukal na první dveře zleva, a aniž by čekal na vyzvání, otevřel je a vtlačil do nich přivlečeného pacienta.

Doktor Bartosz Gandera, jedna z nejnovějších posil kliniky, protěžovaný samotným profesorem Niemczukem, seděl u stolu v koutě malé místnosti utopené v přítmí. Mechanickým pohybem míchal již vystydlý čaj, nezvedl zrak od novin osvětlovaných pramenem ostrého světla z lampy stojící na okraji služebního stolu. Podobně jako jiní členové personálu s velkým neklidem sledoval vývoj událostí ve městě. Epidemie mu totiž mohla ušetřit mnoho práce, pokud vedení města v nejbližší době neopanuje situaci.

„Něco se stalo?“ zeptal se vytržen ze zamyšlení hlukem rozražených dveří, které odrazily od zdi.

„Zajisté, pan Cieniawski laskavě prosí o další elektrošoky,“ pronesl Zadrožny a popostrčil Mateusze směrem k lehátku za zástěnou. „Tentokrát ať pocítí, co znamená opravdová agónie.“

„Co zase provedl?“ zajímal se Bartosz a složil noviny.

„Utekl z oddělení a vkradl se do márnice.“

„Nihil novi sub sole...“ pohlédl Gandera podivně na Piotra.

Stín, jak zaměstnanci nemocnice nazývali „chodící mrtvolu“, dělal všechno, aby se dostal do márnice, a několikrát dokonce dosáhl svého, obvykle za to však byl trestán připoutáním k lůžku na několik dní nebo zvýšením dávky uklidňujících léků, protože slovní výtky k „mrtvé mysli“ už dávno nedoléhaly, a sanitáři, kteří pacienta pravidelně bili, nabývali dojmu, že jejich oběť opravdu necítí emoce ani bolest. Elektrošoky v tomto stádiu nemoci nemohly Cieniawskému pomoci, to bylo nad slunce jasné, ale po vhodně aplikované paralýze měnily svěhlavého pacienta v otupělého. Využívali ji tedy čím dál častěji, aby se alespoň na nějakou dobu zbavili problémů.

„Tentokrát to přehnal,“ ujistil Bartosze Zadrozny, který naštěstí stihl vymyslet dobré vysvětlení pro svou zlost a požadavek trestu surovějšího než obvykle. „Problém je v tom, kolego, že tam dole máme sebevraha, o čemž už byl určitě informován profesor. Víte, co by se stalo, kdyby starej přišel do márnice a narazil tam na tohohle blba?“ Uhodil třesoucího se Cieniawského do ramene pěstí, jak to má ve zvyku školní omladina.

„Jo, vím...“ Gandra se protahoval, ostrým pohledem si měřil Mateusze, který byl jedním z nejčastějších návštěvníků jeho ordinace. Profesor měl slabé srdce, takový vtípek by nemusel ustát. „Dohrál jsi, bráško,“ přikývl.

Zadrozny to uznal za dostačující odpověď, takže se otočil, ale než minul práh, ještě dodal:

„Zavolejte, kolego, na službu, ať mu sestry před zákrokem provedou pořádný klystýr. Musíme přece dbát na zdraví a komfort našich pacientů,“ usmál se spokojeně, když viděl, jak Gandra sahá po sluchátku.

* * *

Žaneta Kręt věděla, že ani za všechny poklady světa nesmí opustit tuto místnost – kdyby ji chytili mimo oddělení, tak daleko od patra, na němž by teď měla přebývat, určitě by ji potrestali. Personál kliniky v takových chvílích nehrál na polehčující okolnosti a jí se nezamlouvalo strávit několik následujících dní v posteli, obzvlášť když ji znehýbní řemeny a k tomu spoutají na zápěstích a kotnících, aby se nemohla uspokojovat, jak to měla ve zvyku, když ji jen izolovali.

Otrásla se při představě, že by mohla dostat elektrošoky. V počátečním období terapie se pokoušeli potlačit chtíč, který ji naplňoval, právě touto slibnou metodou, ale k jejímu štěstí dost rychle pochopili, že tudy cesta nevede. I když jeden z lékařů stále navrhoval návrat k cyklickému používání elektrického proudu. Před tím ji ochránil prudký odpor ze strany současného milence.

Oblékla si do půli stehen sahající nemocniční noční košili, načež – protože neměla nic lepšího na práci – usedla na pitevní stůl, na místo, kde ještě před chvilkou ležel ten... jak se jen jmenuje... Cieniawski.

Musím si to jméno zapamatovat, napadlo ji. I když ji přitahoval aktuální milenec a jeho prostopášnost, několik měsíců trvající schůzky s tím samým mužem se staly nudně schematickými. Už nějakou dobu si z nich neodnášela nic nového a tohle hledala při svých kontaktech s muži především. Začala se tedy rozhlížet, samozřejmě vskrytu, po čerstvých zdrojích zážitků. Jedním z nich by mohla být „chodící mrtvola“, jak Zadrožny toho muže nazval. Žaneta měla v úmyslu v nejbližší době vyzkoušet, zdali Mateuszek-Mrtvoušek, jak ho okamžitě pojmenovala, zůstane lhostejný, chladný a... tuhy, když na přirození ucítí její sálající žár touhy.

Seděla v naprostém tichu, čekala na milencův návrat, i když neměla velké naděje na uspokojivé dokončení té zajímavě započaté schůzky. Vteřiny, odměřované hodinami visícími na zdi, plynuly nezastavitelně, leč slimáčím tempem, takže – i přesto, že Kręt hodně přemýšlela o nově odhalené, stále potenciální oblasti zážitků – po uplynutí více méně tří minut ji nehybné sedění znudilo.

Mohla se uspokojit sama, aby trochu uvolnila napětí vyvolané nedávným incidentem, nebo...

Zvědavost zvítězila. Žaneta tuto část nemocnice navštívila poprvé, nikdy dřív nebyla ani v opravdové márnici, rozhodla se tedy využít zbývající čas a trochu tuhle sterilní místnost prošmejdít.

Kromě pitevního stolu, nad nímž visela podivná lampa, se v sále nacházel stolek na kolečkách, na němž měl příležitostně povoláný patolog vyskládané nástroje – teď uzamčené v kovových skříňkách v řadě seřazených podél jedné z bočních stěn. Třetí stěna, ta nejvzdálenější od dveří, byla sestavená v něco, co vypadalo jako... I přes delší přemýšlení Žaneta nenalezla vhodné přirovnání. Měla před sebou troje čtvercová dvířka z lesklého kovu, každá zaopatřená pákou připomínající prodlouženou kliku a v pravém horním rohu popsaná po sobě jdoucími čísly.

Se zájmem k nim vykročila, ale po několika krocích se zastavila. Především proto, že čím blíž k zadní stěně přicházela, tím chladněji jí bylo, ani to ji ale nakonec nezastavilo.

Hrobové ticho tohoto svatostánku smrti narušil tichý, přesto dobře slyšitelný zvuk. Tlumené ťuknutí, jako by se něco pohybovalo poblíž, ne v samotné márnici, ale v jedné z přilehlých místností.

Krč se ztuhla, naslouchala. Následující ťuknutí ji proto nepřekvapilo tak jako předchozí zvuk, díky čemuž dokázala určit směr, z něhož zaznívalo. Zvuk vycházel zpoza jedné z těch divných dvířek. Že by sem Mateuszek-Mrtvoušek nepřišel sám? Že by jeho vášně sdílel ještě někdo? *Bože, ať je to chlap*, pronesla v myšlenkách krátkou modlitbu a doufala, že přes to všechno dnes potká někoho, kdo jí splní nové nejskrytější přání.

Vykročila pomalu, opatrně, jako by se bála, že vyplaší toho, kdo ten hluk vydával. Chlad vycházející od zdi s dvířky jí nakonec odhalil, k čemu se blíží. *To musí být mrazák, ve kterém se přechovávají těla!* Četla o podobném technickém zázraku kdysi dávno v nějaké detektivce – v nemocniční knihovně chyběly zajímavé a stimulující knihy – ten popis byl však tak strohý a tajemný, že si ho teprve teď spojila s místem, na které zrovna hleděla.

Přiložila ucho k ledově studenému kovovému povrchu. *Jo, to jsou dvířka*, odhadla a lehce se zachvěla. Blbec, který se tam nechal zavřít, asi začínal pociťovat následky mrazení, protože sebou házel čím dál víc.

Po krátkém váhání sáhla na kliku a jediným trhnutím otevřela dokořán tlustá dvířka izolovaná jako v opravdové lednici. Byl tam, viděla jeho nohy; podrážky silně sešlapaných bot a nohavice módních kalhot se širokými manžetami. *Divné*, napadlo ji. Pacientům, dokonce i těm z polouzavřeného oddělení, bylo civilní oblečení odebíráno, aby nemohli vzít roha, že by tedy měla tu čest s někým, kdo se tady sotva objevil a byl zdravotníky potrestán hodně netypickým způsobem?

Čerstvé masíčko, s touhle myšlenkou vysunula lehátko mrazáku a odkryla nešikovně se vrtícího muže. Bůh ji vyslyšel. O chvíli později, kdy se jí v zorném poli objevilo nešťastníkově tělo, pochopila, proč má takové problémy – zabalili ho do jí moc dobře známé svěrací kazajky.

Zešíroká se usmála, protože jí osud nadělil opravdu skvělý dárek. Hrubá látka, v níž byl muž spoután a která mu držela ruce za zády, sahala pouze k pupku, díky čemuž byl od pasu dolů... hm... dostupný. Plátěné pásy svazující jeho nohy těsně pod koleny způsobovaly, že delikvent připomínal oběť vážné dopravní nehody.

„Koukneme se, co máš v košíčku, ty můj králíčku...“ zašeptala Žaneta se smyslným úsměvem a poklekla vedle vysunutého lehátka.

Oběma rukama sáhla k poklopci znehybněného, ale stále se zmítajícího muže. Sotva se tuhé a chladné látky dotkla, ucítila lehkou závať, ovšem vlivem vzrušení z toho, že za okamžik uskuteční další fantazii, tu dost divnou indispozici bagatelizovala. O vteřinu později se jí však zatmělo před očima, udělalo se jí slabě, jako by měla omdlít. To ji probralo, dokonce vystrašilo, protože zeslábla tak rychle, že nedokázala vstát. Nohy zcela odmítaly poslušnost. Zachvěla se jednou, podruhé, načež padla obličejem přímo na ležícího muže, který se ještě chvíli vzpouzel a následně také znehybněl. V márnici znovu zavládlo ticho.

* * *

Zadrozny klel jako dlaždič, rychlým krokem kráčel temnou sklepní chodbou. Zajistil Cieniawskému proceduru, na kterou dlouho nezapomene, to mu ale náladu nespravilo. Jen doufal, že Gandera nezklame a postará se, aby se chodící mrtvola proměnila ve slintající zeleninu na nejbližší dva, možná dokonce tři týdny, i když to Piotrovi nekompenzovalo ani setinu nenávratně ztracených zážitků.

Takhle si ten večer nepředstavoval. Neměl moc rád, když jeho plány nevycházely, obzvláště ty týkající se sexu, a plně si uvědomoval, že nedokáže obnovit atmosféru schůzky, dokonce ani když otevře chladicí box a vytáhne z něj mrtvolu sebevraha – protože pouze tam se mohla dostat, když ji zdravotníci nenechali na stole. *Studená, jako prkno tuhá mrtvola, to není ještě pořád chladnoucí tělo, na kterém Žanetě tolik záleželo.*

S touhle myšlenkou rozrazil těžké dveře a znovu vstoupil do márnice. Po prvním kroku ztuhl. Spatřil milenku, vinoucí se po sebevrahově mrtvole. Klečela vedle vysunutého lehátka chladicího boxu, horní polovinou těla spočívala na podbřišku nehybného muže, její tvář se nacházela přesně tam, kde by měla být, kdyby...

„Ty ujetá couro!“ vykřikl, když si uvědomil, o co se Křet pokouší.

Bylo to příliš nechutné i pro něj, i když se sám občas intimně dotýkal mrtvých žen. Dotýkal, ale ne...

Přiskočil k Žanetě, ještě než se stačila postavit. Chytil ji za vlasy, odtáhl od sebevrahova těla a vrazil jí prudký políček, po kterém se... zatočil, jako by sám dostal do tváře.

„Co je?“ zamumlal zaskočeně, zády se opíral o ledovou stěnu chladicího boxu. Zavřel oči v pokusu ovládnout podivně silné motání hlavy, ale než je znovu otevřel, ucítil ledovou ruku chytající jej za opasek. „Nech mě, ty špí—“ stačil zachrčct, než mu paralyzující bolest sevřela hrtan a znemožnila dokončení věty.

Byl lékař, okamžitě tedy pochopil, co znamená křeč, která jím projíždí, odporný smrad i divný pocit, že se jeho vnitřnosti hýbou, jako by náhle ožily.

Ta děvka mě vyvrhává jako...

Bezvhládně se svalil na Žanetu, přímo do hromady vlastních střev a krve.

2

*Pátek, 9. srpna 1963, 21:57
Státní klinická nemocnice č. 2 lékařské akademie ve Wrocławu
Psychiatrická klinika, Kraszewského ulice 25*

Boží mlýny melou pomalu, ale jedno bylo jisté: polské zdravotnictví je nikdy nezvládne předběhnout, byť by se nebe zřítilo nebo Sovětský svaz padl. A obzvláště ne v pátek večer. A dokonce ani během děsivé epidemie, která v posledních dnech zasáhla z ruin stále znovu budované město.

Doktor Gandera ztratil přes půl hodiny tím, že do ordinace sháněl volnou zdravotní sestru, další čtvrt hodinu musel počkat, až mrzutá žena Cieniawskému provede pořádný klystýr, a další na jeho pozdější umytí, nezbytné před započítím vlastního zákroku. Od vydání doporučení tedy uběhlo hodně času a on stále nemohl zapojit aparaturu. Ke vši smůle do dvadvacáté hodiny zbývalo ani ne pět minut, Bartosz tedy před odchodem sestry, již právě končila směna, stanul před nelehkým dilematem. Buď počká další půlhodinu, než personál nastoupený na noční směnu provede rutinní převzetí povinností a s tím spojenou obchůzku, anebo se o Cieniawského postará sám.

Chystaný zákrok nebyl nijak komplikovaný. Znehybněný pacient nemohl lékaři zabránit v jeho provedení dokonce ani za normálních okolností a doktor Gandera navíc moc dobře věděl, že Cotardovým syndromem trpící Mateusz se nebude bránit, protože měl u prdele, no spíš hodně hluboko v prdeli, co doktoři vyvádí s jeho hnijícími tělesnými ostatky, které opustil před několika lety, jak to on sám vnímal. Nemocniční

procedury naneštěstí vyžadovaly, aby lékaři provádějícímu elektrošoky asistovala přinejmenším jedna kvalifikovaná sestra nebo alespoň zdravotník. Toto nařízení bylo zavedeno pro případ, kdyby nastaly komplikace – vzácné, přesto se vyskytující, obzvlášť když měl Bartosz v úmyslu použít vyšší dávku proudu než obvykle, protože se Zadrožny vyjádřil jasně a naléhavě: tentokrát měl problematický pacient dostat za uši. Neměla to být další etapa léčby, ale působivý trest.

Rozhodnout se Ganderovi pomohl telefonát z trojky, který zvedl několik minut po desáté. Sestra Wiśniewska-Pokus ho povýšeneckým tónem informovala, že není nejmenší šance, aby do přízemí poslala být jedinou dívku, protože ten večer do nemocnice nedorazila skoro žádná z jejich podřízených, které měly nastoupit na noční směnu, k čemuž došlo poprvé od té doby, co se stala hlavní sestrou.

Z toho, co Martyna věděla, tomu na ostatních odděleních bylo podobně, snad ještě hůř. Kromě toho – alespoň podle ní – se situace v dohledné době zcela jistě nezlepší. Ty ze sester, kterým se podařilo do práce dostat, totiž tvrdily, že autobusy a tramvaje houfně zajiždějí do dep. Na ulicích se objevily četné zátarasy – nejbližší policie postavila u ústí Trzebnického mostu, doslova jen pár set metrů od nemocnice – a co je nejhorší, od centra doléhají zvuky čím dál hlasitější střelby. O tom posledním nemusela Bartosze přesvědčovat, stačilo otevřít okno, aby zaslechl charakteristické praskání a kašlání kdesi v dáli padajících výstřelů.

Ve městě se něco dělo, něco, o čem se naneštěstí nedozví z rádia, které vysílalo pořád ta samá uklidňující prohlášení střídající se s úryvky namyšlených promluv prvního tajemníka i ostatních stranických funkcionářů, a už vůbec ne z tisku, protože nové vydání Trybuny Ludu se objeví teprve ráno a v předchozím nebylo ani slova o zhoršení situace v karanténách. Gandra ostatně pochyboval, že by cenzura dovolila popis nočních událostí způsobem alespoň trochu se přibližujícím pravdě – propagandisté PZPR už zajisté v zákoutích svých pohodlných kanceláří pracovali na oficiální verzi prohlášení.

Přes to všechno se Bartosz cítil v bezpečí.

Už několik dní potají bydlel v nemocnici, aby každý den nemusel jezdit na druhý konec města, až na vzdálený Biskupin, protože jako ostrážitý člověk, a k tomu lékař, nechťel riskovat náhodné nakažení, když byl takřka na hodinu odsouzen ke společnosti spolucestujících v autobusech a tramvajích přeplněných až na samou únosnou hranici – obzvláště když hrozba byla stále reálná i přes neobvykle správný postup triumvirátu, masové očkování a přísně dodržované protiepidemické procedury.

„Děkuji, Martynko,“ vyhrkl a ukončil krátký, ale podnětný rozhovor.

Stál s nezavěšeným sluchátkem v ruce a pozorně se zadíval na pacienta ležícího na stole, který tupě zíral do stropu, jako by opravdu duchem opustil zničené tělo. Mateuszova výrazu zbavená bledá tvář díky nedávno aplikovanému klystýru nabrala lehce rumělkovou barvu, byl to ovšem jediný projev života, který se z ní dal vyčíst, nebude-li se počítat občasná mrknutí. Dokonce i dech Cieniawského byl tak pomalý a mělký, že o několik metrů dál stojící lékař měl problém zahlédnout pohyby hrudního koše.

Bartosz se tedy rozmyšlel jen chvíli. Už delší dobu chtěl vyzkoušet jistou teorii, pravda, poměrně rizikovou a spíchnutou během četných silně opileckých debat vedených v úzkém kroužku kolegů ze studií, kteří byli přesvědčeni o úspěchu novátorského přístupu, s tím, že...

Vyžadovalo to provedení aktu, který se nedal vtěsnat do mezí lékařské etiky, porušení jejího základního pravidla: *primum non nocere*, za prvé, neškodit... Nebyly však největší úspěchy medicíny vykoupeny velkou cenou? Nebylo tou cenou utrpení stovek bohulibých lidí, kteří posloužili jako pokusní králíci pro dobro budoucích generací?

Vezměme třeba takovou akupunkturu, metodu hodně ceněnou na Dálném východě, v Polsku ale takřka naprosto neznámou, praktikovanou sotva několika lékaři, včetně jednoho z nejbližších Bartoszových přátel. Starověcí lékaři Říše středu dosáhli v této oblasti mistrovství po celých staletích bádání na úkor nespočetných tisícovek obětí, hlavně válečných zajatců

a vězňů, z nichž většina byla zaživa stažena z kůže, aby učenci mohli odhalit rozmístění nervů v těle a pochopit zásady jejich fungování.

Ano, pokrok má vždy svou cenu, občas hodně vysokou, ale díky obětování jednotlivců – čert vem, že jich jsou tisíce – lze později zachránit nespočetné miliony existencí. A získat při tom nesmrtelnost, jako jeden z někdejších lékařů této kliniky, nějaký Alois Alzheimer, jehož úspěchy poměrně nedávno proslavily po celém světě.

Bartosz přistoupil k pacientovi, který mohl být jeho propustkou do věčnosti – pokud teorie, kterou tak často a tak podrobně probíral s přáteli, bude dnes potvrzena. Stál nad Mateuszem a nervózně si olizoval rty. Každá mince má dvě strany. V paměti lidí stále zůstávali jiní němečtí učenci, experimentující o necelé dvě dekády dříve na vězních v koncentračních táborech. Ale... jejich odpuzující činy neměly přece za cíl překonat strašlivé nemoci.

Gandera si uvědomoval, že Cieniawski nemusí tento zákrok přežít, ale na druhou stranu... nezřekl se ten člověk sám svého života? Možná ne on, ale strašná nemoc, která ho sužuje, přesto se počítá jen efekt. *Kdo, když ne chodící mrtvola, se nejlépe hodí pro roli pokusného králíka?*

Bartosz si byl také vědom, že druhou takovou příležitost dostat nemusí. Žádný nadřízený mu přece podobný experiment nedovolí provést a navíc už jen samotná zmínka o tomhle nápadu ho odsoudí ke kletbě a společenskému ostrakismu. Obzvláště pokud pokus o potvrzení buď jak buď riskantní teorie skončí naprostým fiaskem.

Za nemocničními zdmi však vládl čím dál větší chaos, kromě toho, s ohledem na nedostatek zaměstnanců, byl Bartosz tak nějak přinucen provést zákrok sám, neboť i přes nepřející okolnosti nemohl ignorovat příkaz zástupce vedoucího oddělení. A ostatně – v případě eventuálního úmrtí pacienta – se bude profesní soud opírat výlučně o jeho výpovědi, neboť se nenajdou jiní svědci události, a Gandera by už teď dokázal podat přinejmenším tři logicky znějící a hodně přesvědčivá vysvětlení svého konání.

Za těchto okolností se riziko zdálo minimální a svědomí... No, jak tvrdil jistý známý kardiochirurg zpoza železné opony: každý dobrý lékař si vyrobil vlastní hřbitov, taková je totiž cena záchrany lidského života dokonce i tehdy, kdy jsou šance na úspěch opravdu nevelké.

Přípravy tedy Gandera započal pečlivým zamčením dveří. Ve skutečnosti neočekával, že by v nejbližší době chtěl někdo nakouknout do jeho ordinace, ale štěstí přeje připraveným. Pak usedl za stůl a ze šuplíku vytáhl tlustou složku, začel se do poznámek, výsledků mnohahodinových rozprav s lidmi, kteří možná byli mladí, ale vyznali se v profesi stejně dobře jako on, a co je možná důležitější, měli mnohem širší rozhledy od nepochybně moudrých a úctyhodných, ale rozhodně příliš konzervativních mentorů.

Na zvláštní čtvrtku vypsál nejdůležitější parametry a ty nejpodstatnější pokyny, aby je nemusel držet v paměti, která v takové situaci mohla zklamat, zatímco on – i když měl v úmyslu vykonat zavrženíhodný a nepochybně nemorální čin – se považoval za rozvážného a neobvykle zodpovědného člověka. Raději stokrát sáhl na studené, než aby se jednou spálil. A opravdu mu záleželo na tom, aby Cieniawski tuto ordinaci opustil na vlastních nohou – jestli bůh dá, uzdravený, ale v každém případě méně nemocný než před zákrokem. Pokud se tak stane, pokud Bartosz získá důkaz správnosti svých předpokladů, otevře se mu celý svět.

Musím to jen dobře rozebrát...

Vyzbrojen přesvědčením o správnosti svého jednání a třikrát zkontrolovanými poznámkami stanul vedle zákrového stolu, jak pompézně nazývali pohovku s kovovým rámem potaženou imitací kůže, vybavenou koženými řemeny, jimiž se poutal pacient ve výši kolen, ledvin a hrudního koše. Kotníky a zápěstí již předtím byly upoutány ve speciálních smyčkách. Všechna zabezpečení měla za cíl předcházet případným úrazům, které pacientovi hrozily během křečí vyvolaných elektrošokem, a ten mohl při nových nastaveních aparátu trvat dokonce i osmdesát vteřin. Při menších dávkách proudu postačilo přidržet pacientovu hlavu, což patřilo

k úkolům sestřičky asistující u zákroku; při silnějších zásazích naproti tomu bylo třeba několik osob, aby proudem zasažený člověk během křečí nespádl na podlahu. Naneštěstí, ještě v padesátém devátém, než se docentka Demianowska stala novou ředitelkou kliniky, lidé, co ústav prozatímně spravovali, zavedli řadu rozpočtových škrtů a zredukovali počet zaměstnanců, díky čemuž došlo k nezbytné hloubkové revizi mnohých procedur, aby dostupný personál mohl zajistit správné působení všech organizačních složek nemocnice. Právě proto bylo lehátko na elektrošoky vybaveno silnými řemeny a počet osob potřebných k provedení zákroku omezen na nezbytné minimum: lékaře a asistující sestřičku nebo sanitáře.

Gandera se kousl do spodního rtu. I přesto, že se již rozhodl, stále jím zmítaly pochybnosti. Než zapnul a nastavil aparaturu, třikrát se jej zmocnilo odhodlání přípravy ukončit a zavolat pomoc, dokonce i kdyby měl proceduru zpoždit o další hodinu. Přemohl se však, v duchu si opakoval, že vítěze nikdo nesoudí, a on toužil být někým víc než jen podřadným, těžce pracujícím psychiatrem bez vyhlídek na rychlou kariéru.

Užíval si pozornost samotného profesora Niemczuka, ale mentor nepatřil k žádným dravým lidem, Bartosz z jeho strany neočekával nějakou velkou podporu, obzvlášť v nejtěžší počáteční fázi boje o potvrzení výsledku dnešního testu.

Gandera hlasitě polknul. Všechno bylo připraveno. *Ted', nebo nikdy.*

Navlhlčil vatou Cieniawského spánky, nasadil na ně elektrody, stabilizoval je jedním z řemínků a pak velmi pomalu odešel za zástěnu, kde na kovovém stolku spočívala ebonitová skříňka zdroje. Bartoszův ukazováček se zastavil nad vypínačem. Lékař jím pohnul v imitaci aktivace zařízení, načež vykonal rychlý obrat a přiskočil k pohovce se znehybněným Mateuszem. *To by šlo*, uznal, když si spočítal, že na všechno potřebuje necelé dvě vteřiny.

V případě normálního zákroku by ten čas stačil k přichycení pacientovy hlavy a vsunutí speciálního roubíku do úst, aby si během zákroku neukousl jazyk a nepoškodil zuby,

novátorství Ganderovy metody však mělo spočívat ve zvýšení účinnosti léčebných impulzů s krátkou šířkou, nízkou frekvencí a prodlouženou dobou trvání, což znamenalo, že budou opakovány i přes osm vteřin, a tedy i během vyvolaných křečí, což působilo velký problém, protože Bartosz musel po celou tu dobu udržet nejen pacientovu hlavu, ale i elektrody na jeho skráních, a to bude možné jen tehdy, když bude na místě ještě dřív, než Mateusz zareaguje.

Risk je zisk, pomyslel si a vykonal tři zkoušky nasucho. Všechno ukazovalo, že je schopen to zvládnout. Roubík umístil do Cieniawského úst již dříve, i když věděl, že to nemusel dělat, protože jeho vyplivnutí, byť nevědomé, celou věc zkomplikuje. Neměl však jiného východiska, všechny simulace mu ukázaly, že nedokáže udělat tři věci najednou. Vecpal tedy tlustý svazek gázy hlouběji, než to bylo nutné, rychle se pokřižoval a naposledy se naklonil nad zdrojem.

Prst v gumové rukavici přenastavil pochromovanou páčku spínače. Gander začal vykonávat nacvičený obrat, ale když to udělal, s úžasem zjistil, že čas zpomalil. Vyděšeně hleděl na roubík, který ladným obloukem padal k podlaze. Cieniawski nebyl až tak odtržený od reality, jak by se mohlo zdát. Mimovolný pokus zachytit vyplivnutou ochranu stál Bartosze zbytečné zlomky vteřin, které rozhodly o neúspěchu celé operace. Elektrody se svezly ze spánků pacienta při prvních zachvěních, doslova okamžik předtím, než je Gander stihl zachytit, to však byl doktorův nejmenší problém.

Z úst zasaženého vytryskla krev. Nezabezpečené zuby musely poškodit během zákroku vyplazený jazyk. Okamžité znehybnění hlavy a přidržení křečovitě sevřených čelistí situaci nezlepšilo, jen ji dodatečně zhoršilo. Řemeny spoutaný Mateusz se začal dusit, oči mu lezly z důlků, o vteřinu později mu z nosu vystříkla zpěněná šťáva.

„Do prdele!“ odskočil zmatený Gander od prohnutého těla. „Do prdele...“

Po několika vteřinách hlasitě syčící a krev plivající pacient znehybněl, Bartosz však k němu nepřistoupil, neotočil mu hlavu na bok, což měl udělat, aby zachoval průběh procedury.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Nemocnice***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.